

LUIZA TIȚU

IRECUPERABIL

Roman

WWW.CORESI.NET

Prezenta lucrare apare în format digital și tipărit.

Coperta: Leo Orman

Ilustrația copertei a fost pusă la dispoziție de autoare.

CORESİ
Publishing House
WWW.CORESİ.NET

© 2019 Coresi Publishing House SRL, WWW.CORESİ.NET

Toate drepturile rezervate.

ISBN 978-606-996-412-5

*Pentru mai multe informații privind această carte,
scrieți la coresi@coresi.net.*

www.coresi.net
www.coresi.website

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TIȚU, LUIZA

Irecuperabil : roman / Luiza Tițu – București: WWW.CORESİ.NET,

2019

ISBN 978-606-996-412-5

821.135.1

Întotdeauna mi-am dorit să scriu, dar de fiecare dată când simțeam această dorință arzând puternic în mine, o întâmplare mai mult sau mai puțin importantă se petrecea în viața mea banală și totul se pierdea. Mă gândeam prea mult la părerea celorlalți, îmi era teamă de un refuz și de situația jenantă care apare imediat după acel refuz. Îmi era teamă că îmi voi pierde încrederea în mine, în puterea mea de a realiza ceva din nimic, fără ajutorul altora, doar din gândurile mele. Erau momente când știam că sunt capabilă să duc acest lucru la bun sfârșit, apoi intervenea îndoiala. Și ezitarea. M-am gândit de multe ori că de fapt îmi era teamă, teama de a nu da greș.

Cu aceste gânduri jalnice de autocompătămire mă aflam într-o zi de martie într-un parc nu foarte populat din București, pe o bancă, gândindu-mă la lucruri mărunte, cotidiene și jupuind involuntar bucățele de vopsea desprinse din lemnul vechi al băncuței pe care stăteam.

Un tușit slab la început dar care devine din ce în ce mai puternic mă trezește ca dintr-un vis și ridicându-mi privirea, zăresc o doamnă care la prima vedere pare să aibă o vârstă destul de rezonabilă... însă îmbrăcată cu gust, decent și elegant.

O întreb dacă este în regulă, îi ofer sticla mea de apă și prinzând-o de braț, o ajut să se așeze pe băncuță. După câteva secunde primesc un mulțumesc cald și o privire în același ton. Cu toate că nuanța părului te ajută să-i aproximezi vârsta, privirea dânzei era atât de ageră, ochii de un verde smarald, dar parcă fără strălucire, însă foarte caldă exact ca a unei bunici care își privește nepotul cu grijă și dragoste. Foarte caldă și blândă. Cu toate astea părea pierdută, parcă venită din alte timpuri, din altă lume.

Mă privea într-un fel ciudat, oarecum nostalgic, aveam impresia aproape că vedea prin mine, nu că mă privește pe mine. De două sau de trei ori am vrut să articulez ceva, dar parcă nu voiam să o scot din starea aceea, să nu o deranjez în vreun fel, cu vreo întrebare nepotrivită. Ea, parcă intuind intenția mea, mi se adresează cu un ton așa de blajin și aproape în șoaptă:

– Pot să te mai privesc puțin... dacă nu te deranjează?

Deși glasul îi era blajin, tonalitatea vocii era puternică spre autoritară, părea un om plin cu de toate, cu siguranță viața a obligat-o să guste din toate cupele ei.

Emana o eleganță care nu putea trece ușor neobservată dar în același timp și o simplitate izbitoare.

A trecut foarte mult timp de când nu am mai stat atât de aproape de cineva așa de tânăr și plin de viață... îmi amintești de cineva...

Foarte surprinsă și oarecum încordată, puțin speriată și punând la îndoială facultățile sale mintale, abia am îngânat un „desigur” slab, stins. Nu eram sigură că m-a auzit, de-abia m-am auzit eu.

După câteva minute de tăcere deja aveam sentimentul acela ciudat de frică, îmi făcusem tot felul de filme în minte, intram într-o stare greu de descris.

– Pot să îți spun o poveste? aud deodată. Mă uit la dânsa mirată și observ că nici nu clipește. Părea intrată în tranșă, nu clipea, nu dădea semne de nerăbdare să îmi audă răspunsul. Aștepta în tăcere și nemișcare, părea că are tot timpul din lume la dispoziție.

Scurt, mi-a fulgerat prin minte faptul că oricum nu aveam niciun alt plan mai bun pentru ziua respectivă și povestirile mi-au plăcut întotdeauna. Devenisem oarecum curioasă în legătură cu această doamna enigmatică și starea stranie în care mă adusese.

– Mi-ar face plăcere să vă ascult! îi spun foarte relaxată.

De aici începe povestea mea, o voi scrie la persoana întâi ca și cum eu aș fi trăit ce va urma.

Numele meu este Sonia.

În urmă cu aproximativ șaiszeci de ani, eram elevă la o școală de fete din Seul, Coreea de Sud. Nu știu exact din ce motive părinții mei au considerat că acolo voi avea parte de o educație strictă. Drumul spre țara mea fiind foarte lung și costisitor, vacanțele mi le petreceam în casa părinților prietenei mele cea mai bună, și singura de altfel, Hana.

Participam la tot felul de activități, în casa lor eram văzută ca un membru al familiei, nu ca un musafir. Cel mai mult îmi făcea plăcere mersul la pescuit pe râul Han împreună cu familia ei, mai mult pentru amuzament. Atât de multă lume strânsă la un loc, rar mi se dăduse să văd. Era absolut spectaculos!

Tot felul de bărcuțe improvizate, pline de bărbați curajoși care se osteneau cât este ziua de lungă să procure hrană pentru familiile lor. Cei norocoși, care prindeau prea mult sau mai mult decât suficient pentru a se hrăni, schimbau peștele pe diferite alimente, cereale.

Mirosul de pește te lovea puternic de la zeci de metri depărtare. Hainele le erau soioase, arătau neîngrijiți, cu părul până la umeri sau strâns în cozi precum femeile. Sărăcia lor plutea în aer dar contrar acesteia erau tot timpul cu zâmbetul pe față, glumind între ei și tachinându-se.

Îi admiram împreună cu Hana și îi discutam de fiecare dată pe drumul de întoarcere spre casă.

Hana este o persoană plăcută, deschisă la minte pentru acea vreme, chiar puțin excentrică aș îndrăzni să spun. Ca și înfățișare este tipic fata coreeană cu părul negru și drept până la umeri, ochii de aceeași culoare, nu foarte înaltă dar înzestrată cu un suflet de aur.

Nu doar o dată mi-a luat apărarea în fața altor colege mai răutăcioase din școala noastră. Acolo eram privită oarecum ciudat, pentru că eram diferită de ele probabil. Culoarea tenului, forma ochilor și culoarea acestora. Înălțimea mea era peste media lor, structura corpului diferea, de asemenea. Aveam aerul meu european, dezinvolt, cu toate că veneam dintr-o țară subjugată de comunism.

Fetele acelea erau cârcotașe și foarte neprietenoase, probabil fiind fiicele unor oameni înstăriți, puținii care nu au avut ghinionul de a pierde tot în urma războiului.

Marea surpriză a fost să aflu cu ceva timp în urmă că părinții săi deja îi găsise un logodnic dintr-o familie avută din Seul. Acest legământ sau contract între familii fusese făcut la puțin timp de la nașterea lui Hana.

Personal, acest aspect nu era deloc pe înțelesul meu; cum te poți căsători cu un bărbat pe care nu îl cunoști, un străin practic, cu cineva care îți va fi soț pentru tot restul vieții? Nu este ca și cum ai putea să returnezi o rochie pentru că nu îți place culoarea sau cum se așază pe corp!

Acest lucru nu părea să o deranjeze, ea se comporta de parcă era ceva firesc deoarece asta era tradiția pentru majoritatea fetelor care veneau dintr-o familie înstărită.

Foarte liniștită și resemnată cu situația, îmi povestise de multe ori că și părinții ei s-au căsătorit în același mod și au avut o viață bună împreună. Dar în acele momente eu observam că sclipirea din ochii ei ageri dispărea...

Cu fiecare discuție despre acest subiect mă convingeam din ce în ce mai mult că vorbele și gesturile de nepăsare sau resemnare erau doar o fațadă pentru ea; că sufletul ei ducea o povară.

Lucrul cel mai nebunesc mi s-a părut faptul că Hana până la acea vârstă nu îl cunoscuse personal pe acest logodnic, marea întâlnire fiind programată în prima săptămână după terminarea școlii, undeva în decembrie.

Ultima vacanță până în absolvire am petrecut-o tot în casa lui Hana, ca de obicei. Era primăvară, noi citeam romante pe iarba verde și fragedă la umbra florilor de cireși. Familia sa deținea o livadă impresionantă de o frumusețe răpitoare. Acel miros îmbătător nu l-am mai simțit niciunde. Florile alb-roșiatice de cireș,

vântul cald de primăvară, verdeața proaspătă care înconjura copacii, toate mă duceau cu gândul la Rai, cred că așa ar trebui să arate. O pace infinită îți cuprindea întreaga ființă. Acolo ne petreceam majoritatea timpului.

În acel an începerea scolii a fost decalată cu o lună din cauza unei epidemii de variolă. Din aceasta cauză, școlile au început în luna aprilie. Acest eveniment a avut o parte bună pentru mine, personal, deoarece am putut fi martoră la înflorirea cireșilor din acea livadă senzațională. Începeam ultimul an școlar, care se termina în luna decembrie; așa era sistemul de învățământ de acolo.

– Sonia, vreau să rămânem prietene pe veci, ești ca sora mea!

O aud pe Hana într-o doară.

Promite-mi că așa va fi!

Într-adevăr, o iubeam ca pe o soră.

– Nu trebuie să te îndoiești de acest lucru, draga mea!

Prietene pe veci!

Spre seară, o slujitoare îi povestește stăpânei casei că o fătuică de nu mai mult de șaisprezece ani a fost găsită în râul Han, se pare că singură și-a curmat viața din cauză că nu a acceptat să fie căsătorită cu logodnicul ales de familia sa. Cel mai probabil ea iubea deja alt băiat, spuse slujnica în încheiere. Doamna stăpână a avertizat-o pe aceasta să nu se mai vorbească despre subiectul respectiv în casă, cu atât mai mult în fața Hanei.

Ce fel de părinți pot recurge la așa ceva, cum să se ajungă atât de departe încât să nu le pese de consecințele acestor decizii nebunești? Totul mi se părea atât de sinistru și ipocrit! Un act barbar care mă dezgusta în totalitate.

Mă apropii de stăpâna casei, o salut respectuos în timp ce dumneaei îmi umple o cană de ceai.

– Nu vreau să par impertinentă sau să va jignesc în vreun fel, doamnă, sunteți ca o a doua mamă pentru mine, dar mă macină un gând, din simplu motiv că Hana îmi este ca o soră.

Observ că toată atenția era asupra mea și mă îndeamnă din priviri să continui.

– Chiar credeți că Hana își va iubi logodnicul și va trăi o viață fericită lângă el, care practic îi este un străin în momentul căsătoriei?

Las privirea jos, rușinată de această remarcă, dar așteptând răspunsul.

– Draga mea Sonia, aceste gânduri ți-au venit în minte în urma povestirii servitoarei, sunt convinsă. Vezi tu, dacă Hana și-ar alege singură soțul, l-ar alege doar cu inima. Nu ar avea garanția că va duce o viață fericită nici așa. În schimb, noi îi garantăm o viață fără griji, îndestulată. Aceste lucruri materiale îi vor aduce măcar mulțumire, dacă nu fericire. Voi, europenii, sunteți prea sentimentali și deloc precauți! Îmi răspunde zâmbind fals.

Explicația ei nu m-a convins deloc și nu m-a făcut să îmi schimb părerea asupra acestui fapt.

Nu am vorbit despre acest lucru cu Hana, să o întristez în vreun fel sau să îi eclipsiez entuziasmul cu care aștepta dimineața zilei următoare, când se va duce la o croitoreasă renumită pentru primele măsuri ale rochiei de absolvire. Cu siguranță aceasta va fi lungă și sidefată ca și cele pe care le purtam în mod normal. Diferența o va face florile multicolore atașate la poale și brâu. Nu

am fost invitată, deoarece tradiția cerea să fie prezentă doar mama fetei.

După ce am servit micul dejun am decis să mă plimb singură, neînsoțită pe malul râului și să admir apa liniștită, dar destul de adâncă a acestuia; să mă gândesc la viață în general, poate să citesc puțin, pentru a face timpul să treacă mai repede.

Din loc în loc erau construite un fel de punți din lemn care ajutau oamenii să urce sau să coboare din bărcile lor, îndeosebi pescarii. Îngândurată și privind spre apă, îmi vine în minte întâmplarea auzită din gura slujnicei de seara trecută. Cercetând apa cu ochii, mi se pare că văd ceva de culoare roșie agățat la capătul punții, în lemn. Îndrăznesc să cobor încet și precaut, deoarece eu și apa nu suntem prietene deloc. Ajunsă la locul potrivit, îmi dau seama că acel ceva roșu este un „kodeu”, un fel de cordon, purtat de fetele proaspăt căsătorite prin care spune lumii că acum au devenit femei.

Încerc să îl prind, dar nu reușesc; mă aplec și mai mult deasupra apei, iar într-un moment de neatenție, distrasă fiind de gândul de a prinde acel cordon, îmi pierd concentrarea și simt cum piciorul drept alunecă iute spre apă. Fac un fel de piruetă în aer și în secunda următoare simt apa rece cum mă învăluie de pretutindeni. Mii de ace parcă îmi străpungeau corpul, atât era de rece!

Nu am avut mult timp să realizez ce mi se întâmplă, că simt cum sunt ridicată puternic înapoi pe punte.

– Încă o domniță forțată să se căsătorească cu altul decât alesul inimii? Aud ca prin vis, urmat de un râs ironic, ascuțit.

Am întors instinctiv capul rapid. Eram rezemată pe spate, sprijinită în coate și încercam să deslușesc silueta și figura celui ce credeam că se numește salvatorul meu. Soarele bătea puternic în fața mea și greu puteam să disting ceva.

În timp ce încercam să articulez câteva cuvinte, să spun cât mai repede că nu aceasta este situația și a fost totul dintr-o greșeală, un accident, ceva nepremeditat; tânăra din fața mea îmi întinde brațul drept și își deschide toată palma, dreaptă și încordată.

Eu, nedumerită, ezit, neștiind ce gest ar trebui să fac. Stricta educație primită în școala de fete mă împiedica să ating mâna unui bărbat, cu atât mai mult a unui necunoscut.

În timp ce cugetam pierdută în situația dată, tânăra îmi apucă brațul cu putere și mă trage sus. Am rămas pironită și rușinată când am realizat că fața mea era interzis de aproape de fața lui. Ochii săi de un negru intens și parcă nu atât de oblici ca ai tuturor celorlalți pe care îi cunoșteam, m-au amețit în adevăratul sens al cuvântului. Am rămas total involuntar nemișcată de parcă o paralizie îmi cuprinsese tot corpul și acesta nu îmi mai ascultă comenzile.

Respiram atât de rar că aproape îmi era frică să nu mă sufoc singură ca o nesăbuită.

– Nu uita să respiri, nu te-am salvat mai devreme ca să mori într-un mod și mai prostesc! urmat de același râs ironic ca și înainte.

– Și ai putea să îmi dai drumul la braț, dacă ești amabilă, mă strângi destul de tare. Îmi zice zâmbind în continuare.